



בכניסה לסטודיו ששכרו הילה עמרם וניבי אלרואי לצורך תצוגה בסרדנאות האמנים בתל אביב מתגלה חיוויון מפואר - מעין מוזיאון מרע שהשתבש, מעבדה משולבת בחממה שהיא גם חדר שינה, והאלמנטים המאפיינים כל אחד מהמקומות האלה מעורבבים זה בזה באופן סימביוטי.

במרכז מונחת מיטה זוגית שמזוהה נה נפער והפך לבריכת מים, מתוכה בוקעים שני פרחי קאלות זקופי קנה כברובים באגם. תחת המיטה משתרע מעין גן, עשוי קרטוני כוורת שנערמו זה על זה בשכבות צפופות, מתפשטים כפטרייה טפילה, מתעלקים על המינה ובה בעת יוצרים אותו, מייצבים ומאכלים אותו. בין טרסות הקרטון המגובשות בטיט וכבול, חבונינגלה עולם שלם בערבוביה - צמחיית מים ירקרקה, נעליים משומשות, ספרי בריטניקה, מגדירי צמחים ומילונים, בקיבוקים ריקים, פקעות שהנצו ושדיוני צב, חלקי ברזל חלודים וטחב, כוסות ואטבי כביסה.

מוצבים מוצבים ציוד מעבדה ניסיונית וגינון - כמו שולחן עבודה שעליו מיני הנבטות ניסיוניות ומעליו ליו תרשימים; שירה פעורת מגירות ועמוסה בצלצלים וצמחים מיובשים; שתיל אקליפטוס נטוע בתרמיל התלוי על קיה, כפסל אורגני של ייבוש ביצה נוודי; שפע כלי קיבול - בקיבוקים, דוודים וחביות, מכלי זכוכית, מבחנות ומשאבות מים; קן צרעות תלוי על ענף מת.

זהו מיצב בעל יופי קיטשי אדי, מין תמונת חלום מתרוממת-קורסת ששחורה במציאות, מיצב שכולו רוחש חיים ועוובה גם יחד, מבלבל, מפעפע וחונק.

עמרם ואלרואי בנו מעין אקריטי-סטם, פרי תחקיר ממושך על תנועת ה-Re-Extinction הבינלאומית, שמחזירה לחיים אורגניזמים, צמחי חיים, בעלי חיים ומערכות שנכחדו, דו, מתוך עניין במיני ביו-האקרים וביו-לוגים-בארון, "מדעני-מוסכים" הן קוראות לטיפוסים המסוימים האלה. לדבריהן, הן התחקו אחר פרסונת המרען-החובב, זה שעושה ניסויי מעבדה באמצעות רכישות באייבי, שאולי יש לו מוטיבציות להשיב איוון אקולוגי אבל מסתכן בהפרתו - בכחינת גולם הקם על יוצרו, שיש לו קוסמולוגיה פרטית משלו, חולה שליטה שבעצם מייצר מוטציות פראיות, שהוא "הידואי ופתטי כי הוא מייצר בריאת עו"לם בבית" כלשונו. "הרעיון הסעיר אותנו", הן אומרות, "כי יש משהו נואש בלהחזיר את מה שאבד במהלך האבולוציה".

מועדון תרבית

התערוכה "Cell Culture Club" של הילה עמרם וניבי אלרואי מציגה ניסיוניות מהודקת ובשלה. בדיוק בשביל פרויקטים כאלה, טוב שיש חללים אוטונומיים ולא ממוסחרים

"החובבן, ההאקר, הפיראט, הינו הדיגיטלי הרדיקלי של המאה ה-21", כותבת האוצרת סאלי הפטל-נווה בטקסט הנלווה. "כשלא רשת סייבר וירטואלית ההופכת ציוד לסחורה זמינה וידע לנזיל, החובבן מגלם את תוצר הלוחי של המודרניזציה, עליית שיח התכונה על גדותיו והיווצרותם של שוליים מבעבעים. החובבן גונב את הגבולות. הוא לא איש מקצוע, בריסמכא, אך גם לא בור. הוא גורד את השיח המקצועי לעולם הביתי, כשהוא משתמש באלתור ובכל מה שזמין לו, הוא אינו מפריד בין שעשוע לעבודה, בין תשוקה לרציונל. צריכת הדיע שלו אינה פורמלית, אינה מקובעת בשפה המקצועית, בקודים דיסציפלינריים, בחוקי המותר והאסור שמתגבשים בתהליך הסמכה ממושך, שהוא בה בעת מרחיב אופקים ומרסן. דמותו מפתה, משמשת מודל נשאף



המשך מהעמוד הקודם

השונות, התרמיל-נרתיק התלוי, קבינט הפלאות הפעור כתיבת פנרוחה שהגי רה החוצה את סודותיה, ריבוי הפקעות, עונתיות הלבלוב-כמישה המסמנת חלופיות כשעון מתקתק.

ואולי החלל כולו הוא בעצם הרח" בה פיסולית של הפאנל העליון, הלא הוא אזור הכלה, ב"זכוכית הגרולה" של דושאן, במשולב עם אידיאות בויס ואנרגיות כשל האמנית שרה זי. שהי רי אם המכונה היא סמלו של הגבר באמנות ובתרבות המודרנית, משולה לאוננות עקרה, הרי הבצה היא רחם בר-קיימא ואתר התכלות בה בעת, משמרת/חונקת חיים, מרק פרימור" דיאלי, מקור העולם.

כל אלה מצויים בהמתנה מזוממת לאותו מועד נערך שנוכחותו שורה בכפפותיו, בנעליו הריקות, בצינורות ובמתזים השונים. במרכז, כאמור, פרחי הקאלות הדו-מיניים הסקסיים, כנציגי חדירה והפריה. מה שנתפש במודר" ניות מסוימת כסנטימנט נשי, ליריקה רגשנית, סימבוליקה חצי סתומה או הנשמה מטפורית של גוף ולדני, מקבל כאן תפנית - מין חבירה של מדעיות מופלגת אך מרוסנת ושל אסתטי" קה שלוליתית ברוח מושג הבזות של התאורטיקנית ג'וליה קריסטבה.

הממד המיוחס במיצב הפיסולי נוכח ואפקטיבי, והוא מין תמונת ערגה גדולה להתפרעות, לפראיות, שנשלט על ידי חוק התשוקה. זו הקוסמולוגיה הזוגית הייחודית שלהן, המבוססת על היגיון הסימ" ביוזה, הטפילות המצויה בהיתקלות חזיתית בחברת הידע.

עמרם ואלרואי מציגות תערוכה משובחת ובשלה למרות ואולי דווקא משום הניסיונות המהודקת שלה - יציאה למסע שמצוי מחוץ להגדרות ההצלחה והכישלון, באורח הרפתקני של עבודת מעבדה, כשאופן עבודתן משלב להפליא שני צירים - תחקיר מעמיק ורחב השכלה ואינטואיציות אמנותיות בהגשה. כך, התוצאה בנויה על תשתית יציבה - ממנה צומחת אסי תטיקה משחקית ומלאת הנאה, פראית וגחמנית. זה בדיוק הפרויקט שבעבורו טוב שיש חללים לא ממוסחרים הפועי לים בתנאי אוטונומיה יחסית, ובדיוק הפרויקט שבגינו טוב שמפעל הפיס תומך באמנות, כזה המאפשר חירות אמנותית וגיבוש סדר יום מחוץ לש" ליטת המסחר באמנות. □

"Cell Culture Club" - סדנאות האמנים (רח' קלישר 5, תל אביב).
שעות פתיחה: יום שלישי ורביעי
15:00-19:00: יום שישי ושבת
11:00-14:00: עד 26.4

למעלה: הילה עמרם וניבי אלרואי, מיצב, טכניקה מעורבת, מראה כללי. למטה: פרט מהמיצב צילומים: הילה עמרם, יובל חי

לאדם היוצר, לאמן. גם בחיקוי מלא" כת הבריאה יש מן האנלוגיה למעשה האמנות. ובכלל, זו בעצמה אמנות על סף הכחרה - פרויקט על בצות וייכור" שן, על הפרחת שממה ועל היעלמות חזרת ונשנית, באופן שמלבלב בחלל וייעלם בתום התצוגה בלי להותיר זכר, כמי שמקיים בעצמו את הנושא שבו הוא דן.

יריבות מעוררת אמפתיה

עמרם ואלרואי יצרו בצה שהיא משל או מצב ביניים מת"חי, מדגרת ריקבון אך גם אתר בעל כוח משמה, החונט כל מה שנקלע אליו. בפועל זו יותר גינה בהפרעה, באוריינטציה הידרופונית (במרכז המיטה מקווה מים, כעין המצמיחה ריסים או כחפץ מרטיב), אידיאת הבצה או מחשבת הבצה מאשר כזו בפועל, מיצב אודג" ני"סינתטי שהוא חי-צומח-דומם.

לעיני הצופה נחשפת יריבות מעו" רדת אמפתיה בין אסתטיקה מעברתית לאסתטיקת גיבוב אקראי, בין אווירת ניסוי בתנאים מבוקרים לבין זו של אסון אקולוגי דה-פקטו בחלל רד" חש הזבובים. שכן מרחפת על המיצב אווירת סף אסון. המבנה המפואר המ" תפרק, כביר בעליל מסך חלקיו, נראה כמתכנס לקראת תקלה, או שהוא תוצאתה של תקלה שכבר קרתה, תולדה של הפרת סדר חמורה, וכעת הוא תמונת אקראי משתולל, רומנטית כחורבה שגידולי פרא מכסים עליה.

הפטל-נווה מתחקה אחר החוק" רת סבטלנה באום, המבדילה בין שני סוגי נוסטלגיה, זו המשמרת וזו הר" פלקסיבית. הראשונה, לדבריה, מב" קשת "לקבע זיכרון, לפחלץ אורחות חיים, לכבוש ולשמר במיץ רומנטי" קה אידיאלים מטורתיים. הנוסטלגיה הרפלקסיבית מוכנה להודות באובדן המקור, בהשתנותם הבלתי פוסקת של הזמן והמרחב ובדהייתה של ההווה. היא יוצרת רפלקסיה על חלוף הו" מן והתיישנותם של זיכרונות. "לד" ברי הפטל-נווה, ה-Cell Culture "Club" מבקש בה בעת הן לשמר את בית הגידול והן לחרב את השיח, את הדיסציפלינה.

כל זה הוא גם מיונסצנה של דר" מה אירוטית גדולה. אתר התרבות, ההפריה, כמו קורא להישאב לתוכו, להיבלע. הוא מעין הנפשה או הגשמה בחלל של ציורי ג'ורג'יה אוקיף שעו" רבבו עם אלמנטים מיצירת מארק דיון. המיצב הווגטטיבי עשוי מאלמנטים ומכשירים פרוזאיים שהם גם נשאי סמליות נשית - מלכד הבצה עצמה ישנם גם קן הצרעות, החביות והמכלים ושאר כלי העיבוד וההפריה, ההנבטות